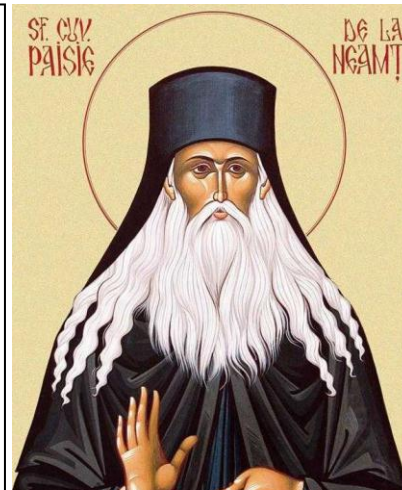

MĂRTURII DESPRE SFÂNTUL PAISIE DE LA NEAMȚ

❖ Spunea unul din ucenicii Cuviosului Paisie că dobândise darul rugăciunii adevărate, încât fața lui se lumina și ochii vărsau multe lacrimi de focul care ardea în inima sa.

– Odată, adaugă ucenicul, pe când eram noi în Dragomirna, am venit la părintele stareț și văzând ușa deschisă, am bătut și am intrat. Era înainte de Vecernie. Părintele era culcat. Fața lui era aprinsă ca de foc. Am zis rugăciunea: "Binecuvintează, părinte!", dar nu mi-a răspuns. Am repetat a doua oară. Nici un răspuns. Mă cuprinsese frica. Atunci am înțeles că era răpit în rugăciune. Mai zăbovind puțin, am ieșit din chilie și n-am spus nimănui nimic de cele văzute.

❖ Cuviosul Paisie avea și oarecare dar înaintevăzător. De multe ori vedea în vis o sabie spânzurând, numai de un singur fir de păr, deasupra capului voievodului moldovean Grigore Ghica. Apoi, nu după multe zile, turcii i-au tăiat capul, din porunca sultanului. Și mult a plâns starețul pentru aceasta.

Sf. Paisie de la Neamț,
icoană

❖ Un pelerin grec, Constantin Caragea, ajungând la Mănăstirea Neamț, descrie astfel chipul plin de Duhul Sfânt al marelui stareț Paisie:

"Pentru prima dată în viață am văzut cu ochii mei sfințenia întrupată și neprefăcută. Pe mine mă uimi fața lui, luminoasă și palidă, fără pic de sânge, o barbă mare și albă, lucitoare ca argintul, și curățenia neobișnuită a hainelor sale și a chiliei. Vorbirea lui era blândă și cu totul sinceră. Mi se părea că este un om cu totul desprins de trup! "

❖ Zicea ucenicul său Platon: Se cuvine a ne minuna cum se putea să scrie atâtea cărți! Că era cu totul neputincios cu trupul și pe toată partea dreaptă avea răni. Și pe patul unde dormea era împresurat de cărți: câteva lexicoane, Biblia grecească și cea slavonească, gramatici grecești și slavonești, cartea din care făcea tălmăcirea și, în mijloc, lumânarea. Iar el, ca un prunc mic, ședea plecat și toată noaptea scria, uitând de neputința trupului, de grelele sale dureri și osteneli.

❖ Starețul Paisie era foarte milostiv. În timpul invadării Bucovinei de către armatele străine, mii de familii de țărani se refugiau în pădurile din jurul Mănăstirii Dragomirna. Iarna, cuviosul a mutat pe călugări într-o jumătate de mănăstire, iar cealaltă jumătate a pus-o la dispoziția mirenilor săraci, bătrâni și a mamelor cu copii. Trapeza cea mare și și caldă o dădu, de asemenea, poporului

înfrigurat. Apoi dădu poruncă chelarului, butrarului și bucătarilor să dea de mâncare la toți câți cereau. Se făcea mâncare și se cocea pâine neîntrerupt. Astfel, starețul Paisie s-a făcut părintele tuturor, salvând mulți oameni de la moarte.

❖ Sf. Paisie iubea foarte mult citirea operelor Sfinților Părinți. Iată ce răspunde el starețului Atanasie, care îl învinuia de oarecare lucruri: "Să nu zici, părinte Atanasie, că ajung una sau două cărți pentru mântuirea sufletului. Doar nici albina nu adună miere dintr-o singură floare, ci din multe. Așa este și cel ce citește cărțile Sfinților Părinți. Una îl învață dreapta credință; alta îi vorbește de tăcere și rugăciune; alta îi spune de ascultare, de smerenie și răbdare, iar alta îl îndeamnă către iubirea de Dumnezeu și de aproapele. Așadar, din multe cărți patristice învață omul să trăiască după Evanghelie.

(Arhim. Ioanichie Bălan, Patericul românesc)

"Apărătorule al dreptei credințe și lauda monahilor, Cuvioase Părinte Paisie, din pruncie iubind pe Hristos, ca un alt Avraam ai părăsit patria ta, în Muntele Athosului nevoindu-te; și, adunând ceată de ucenici, te-ai așezat în țara Moldovei cea binecuvântată și Mănăstirea Neamțului rai pământesc ai făcut-o. Pentru aceasta, împreună cu îngerii, nu înceta a te ruga lui Dumnezeu pentru sufletele noastre."

(Troparul, glasul al 4-lea, Sf Paisie de la Neamț)